

Identification of a gravity nappe in the Nízke Tatry Mts. using satellite images

ALBÍN KLINEC — LUBOMIL POSPÍŠIL — MIROSLAV PULEC — JÁN FERANEC —
MILOŠ STANKOVIANSKY

Geomorphologically anomalous form of the area represented on the satellite image of the part of the Nízke Tatry Mts. was one of the impulses for its deeper intersciences analysis.

There has been shown that its outer forms roughly correspond with significant systems of dislocations of the fundament and that just this area was horstly arched during longer periods in the Tertiary. The Tertiary sediments which remained in its surroundings witnessed to it. Besides some zones of

horizontally counteractive moving blocks with demonstrated activity during the Tertiary have been defined by the regional geophysical measurements. Investigated area is a part of this active zone. It was horstly arched during the above mentioned period. Unequilibrium in the distribution of masses caused the origin of a destructive structure formed into a gravity nappe. The movement of rock masses took place from north to south which is well documented by the arrangement of rock masses and by the forms of relief in Fig. 2.

Preložil L. Divinec

ZO ŽIVOTA SPOLOČNOSTI

Milan Mišík: Výskum karbonatických paniev (Košice 15. 4. 1985)

V súčasnosti sú plytkomorské karbonatické sedimenty (hlavne aragonitové bahná) len ojedinele zastúpené oproti väčšine minulých geologických období. Medzi hlavné faktory, ktoré ovplyvňujú sedimentáciu patrí morfológia dna, hĺbkové rozhrania (úroveň prílivu — odlivu, úroveň dostatočného prieniku svetla, hĺbka erózneho dosahu normálnych a búrkových vln, kompenzačná hĺbka aragonitu a kalcitu, cirkulácia v podobe prúdov, vetranie — oxidácia dna a salinita. Modely karbonatickej sedimentácie vychádzajú z idealizovaných terénnych rezov od súše až po hlbokomorské dno. Najviac sú aplikované modely J. Wilsona, hlavne v anglofónnej sfére a spoločnosti Elf Aquitaine (1977) vo frankofónnej

oblasti. V posledne menovanej sa rozlišuje: otvorené more — vonkajšia (otvorená) platforma, bariéra — vnútorná platforma (lagúna) a v nej subtidál — intratidál — supratidál. Platformu v sedimentologickom zmysle chápeme ako rovný povrch šelfu zakončený zalomením reliéfu. J. Wilson (1975) rozlišuje 9 faciálnych pásiem: dno panvy, fácia otvoreného šelfu, hlboký okraj šelfu, fácia svahu karbonatickej platformy, ríf na hrane platformy, premývané vápencové piesky na hrane platformy, otvorená morská platforma, chránené prostredie lagúny a evaporitová fácia typu sebkha. Rozlíšil a definoval 24 štandardných mikrofácií, ktoré akceptoval a spresnil E. Flügel (1978). V prednáške sa načrtlo aplikovanie spomínaných faciálnych zón na konkrétne prípady v Západných Karpatoch.